Риста Анђелополић
Ваљево

ФЕНИКС ИЗ ПЕЦКЕ

У периоду од 1974. до 1982. године био сам републички одбојкашки судија Одбојкашког савеза Југославије. Тако сам, далеке 1977. године, судио на 43 утакмице у Београду, Шапцу, Косјерићу, Ужицу, Ваљеву и многим другим местима. Био сам ангажован како на разним првенствима, тако и на пријатељским сусретима. Ипак, из мноштва се у сећању увек издваја једна утакмица, одиграна пре тачно 48 година, најузбудљивија на којој сам судио. И то у Пецкој.

Само неколико година раније, нико није ни помишљао на то да ће мала, сеоска школа у Пецкој, постати стециште љубитеља одбојке. Прилика се пружила када се екипа младих одбојкашица О.К. Рибникар квалификовала за Другу српску одбојкашку лигу за сениорке, у групи „Север“. Школска сала постала је тесна за пратиоце и навијаче.

У недељу, 16. октобра 1977. године, одбојкашицама из Пецке у госте је дошла екипа „Обилића“ из Београда. Била је то екипа доста искуснија од сеоских девојака. Сала је била спремна читавих сат времена пре почетка утакмице. Стотинак ватрених навијача окупило се да бодри „малене“ у дресовима наранџасте боје. На терену несвакидашњи призор. На једној страни екипа „Рибникара“, састављена од шест онижих девојчица, а на другој тим приметно виших и старијих девојака из Београда.

Утакмица је почела тачно у једанаест часова. Почетак првог сета наговештавао је да ће „Обилић“ да однесе лаку и убедљиву победу. Међутим, први освојен поен као да је дао крила до тада

подређеној домаћој екипи. Искусни тренер гошћи неколико пута је вршио измене и тражио тајмаут. Изгледало је да је „Обилић“ пребродио кризу, па је убрзо резултат опет био тесан, 14:13 за госте. Онда је одигран погрешан сервис и настала је експлозија одушевљења у сали, која се орила подршком младим одбојкашицама „Рибникара“. Други сет је завршен убедљивом победом гостујуће екипе, 15:8. Трећи су такође узеле Београђанке, али тесно, 15:13. Тако је гостујућа екипа променила резултат у своју корист, 2:1 у сетовима.

Почетак четвртог сета уз убедљиво вођство од 10:5 за „Обилић“, наговештавао је лаке поене у гостима. Сигурне у победу, одбојкашице „Обилића“ почеле су да играју опуштеније. Тада неочекивано долази до преокрета који доводи до изједначења, 10:10. Нервоза се увукла у редове гошћи, неколико „зицер“ лопти завршило је у ауту. Грешка за грешком играчица „Обилића“ у сали је пробудила одушевљење публике. Као митска птица старих Египћана која из свог пепела наново оживљава, тако је и млада екипа „Рибникара“ играла као препорођена. Изједначење у сетовима. Све наде „Обилића“ у четвртом сету разбила је плавокоса девојчица из Пецке, чији су ударци левом руком били неухватљиви. Поред одличне игре, неискусна домаћа екипа показала је задивљујућу борбеност, необично висок спортски морал и држање, које је било својствено добро припремљеним и искусним тимовима. Биле су праве „камиказе“ на терену. Падови, „упијачи“, извлачења наизглед изгубљених лопти, све чисто и без грешке.

Завршни, пети сет, је тако донео за све неочекиван резултат – убедљива победа „Рибникара“ из Пецке 15:7. У сали одушевљење, грљење, љубљење. Збуњене девојчице домаће екипе примају честитке од својих старијих гошћи, које су упркос поразу и са сузама у очима задржале спортски дух и честитале заслужену победу овог пута млађој, али бољој екипи. Сусрет је трајао скоро два сата.

У протоколу утакмице остало је записано: „Примедби нема, суђење одлично“. То је за мене и колегу, пок. Славка Миловановића из Шапца, било признање за коректно суђење.

Овим текстом желео сам да освежим сећање на блиставе тренутке одбојке у Пецкој и да пробудим интерес за оживљавање овог спорта у једном малом месту.